

Socialdemokraterne vil på det kraftigste advare regeringen og Dansk Folkeparti mod en privatisering af TV 2 på det foreliggende grundlag.

TV 2 er i dag danskernes foretrukne tv-kanal, og hvad enten man kan lide det eller ej, udgør TV 2 i dag en af de mest centrale institutioner i den offentlige debat.

Med L 211 og L 212 lægger regeringen og Dansk Folkeparti op til en ideologisk og temmelig forhaslet privatisering af TV 2, som meget let kan resultere i en reel afvikling af det TV 2, vi kender i dag, og det kan hverken seerne eller den offentlige debat i Danmark være tjent med.

Processen omkring medieforliget og den efterfølgende behandling af de to lovforslag kan på ingen måde betegnes som positiv. Der har fra mange sider været sat spørgsmålstegn ved regeringens privatiseringsplaner for TV 2. Blandt andet har TV 2's tidligere bestyrelsesformænd og administrerende direktører markeret en fælles bekymring, ligesom en lang række eksperter har udtalt sig kritisk. Regeringspartierne har udvist ringe vilje til dialog, og lovforslagene er desværre hastet igennem Folketinget.

Dette til trods for, at lovforslagene er fremsat og nu behandles, uden at det nødvendige grundlag af information er tilvejebragt. For eksempel er der stadig uklarhed om de fremtidige tilladelsesvilkår for TV 2/Danmark A/S. Ligesom der også er uklarhed om, hvilke sanktioner der skal gælde for stationen ved overtrædelser af de fremtidige krav og vilkår, og med hvilken proportionalitet disse sanktioner skal gælde.

Det er fortsat svært at få øje på de mediepolitiske formål med de to lovforslag. Især fordi den gældende lovgivning på området ikke forhindrer TV 2 i en fortsat udvikling af stationens arbejde.

De to konsulentrapporter fra henholdsvis PricewaterhouseCoopers og Danske Bank, som regeringen og Dansk Folkeparti har placeret som en væsentlig del af argumentationen for en privatisering af TV 2, fremstår som endog meget optimistiske. Både hvad angår de økonomiske forudsætninger for en privatisering af TV 2 og eksempelvis den fremtidige udvikling på reklamemarkedet. Med andre ord er der mange indbyggede risici i det økonomiske grundlag, der opstilles som forudsætning for TV 2's omdannelse til aktieselskab og den efterfølgende privatisering.

Udvikler medieområdet, for eksempel reklamemarkedet, sig i en mindre gunstig retning end forventet af regeringen, er det Socialdemokraternes frygt, at en kommende ejer af TV 2 hurtigt vil være presset til at slække på kvaliteten. I den henseende vil nogle sikkert indvende, at det TV 2, vi kender i dag, allerede har tilpasset sig konkurrencen fra de kommercielle kanaler. Socialdemokraterne vurderer, at det vil være en udvikling, som med meget stor sandsynlighed blot vil forstærkes af en privatisering. Denne udvikling er i direkte modstrid med Socialdemokraternes kulturpolitiske visioner. Mediepolitik i dag handler i høj grad om at sikre seerne alternativer til det store kommercielle udbud af medier, herunder blandt andet sikring af alsidighed, mangfoldighed og kvalitet.

Dermed er en privatisering af TV 2 – på det foreliggende grundlag – en gambling med seernes fortrukne tv-kanal, og det vil Socialdemokraterne ikke være med til.

Socialistisk Folkeparti understreger, at disse to lovforslag er en udløber af den medieaftale, som regeringen den 3. juni 2002 indgik med Dansk Folkeparti om mediepolitikken for perioden 2002-2006.

Medieaftalen var resultatet af et forhandlingsforløb, hvor Socialistisk Folkeparti også indgik. Forhandlingerne bar naturligt nok præg af, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti havde flertal for en række ændringer, herunder også en privatisering af TV 2. SF gik ind i disse forhandlinger ud fra de konditioner og den forudsætning, at regeringen ville privatisere TV 2. Uanset at SF var og er negativ over for dette, gik partiet ind i forhandlingerne ud fra disse forudsætninger, idet det for SF måtte dreje sig om at søge at nå det bedst mulige resultat. Det var ikke let. Men forsøget skulle efter SF's opfattelse gøres.

Forhandlingerne viste helt tydeligt, at regeringen var mere optaget af at tilfredsstille Dansk Folkepartis synspunkter end de synspunkter, som SF og de øvrige partier til venstre for regeringen havde. Derfor var der ingen reelle indrømmelser til SF, som kunne betyde, at det ville være realistisk med et ja til en medieaftale fra SF's side, hverken med hensyn til TV 2 eller de øvrige områder: DR, lokalradioer og lokal-tv.

SF afviser derfor de to lovforslag af følgende grunde: